

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοός ο χρόνος είναι
κι’ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι’ ἑννεῖνῃτα ἔνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειδημένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ “Ρωμῆς” τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ δὲ βγαίνῃ,
κι’ ὅταν ἔγω ἱστυνάδα — κι’ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομῃ,
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίγως νάξῃα κι’ ἐντροπὴν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἑνὰ ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ’ ἔχει.
Κι’ ἑνὰ ῥάλλο ἂν κρατῇς — ἴγινε συνδρομητῆς,
κι’ ὅποτε τὸν παρὶ δὲν δίδει — δὲ τὸν εὐαὶ μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ’ εὐθείας πρὸς ἡμέ,
Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα — κάθε ῥάλλο μὲ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίαν εἰκοστή,
Ρωμῆος παράτα θανυστή.

Πενήντα δύο πούττος καὶ τρακόσα
κι’ ὁ Φαδουλῆς μὲ σπάτια δίχως γρόσα.

Μέλαθρον τοῦ Φαδουλῆ, ιδιόρρυθμον πολὺ.

Στὸ χίλια κι’ ὀκτακόσια τὸ ἑννεῖνῃτα κι’ ἑνα,
ὅταν ἐποχὴν τοῦ καύματος καὶ τοῦ πολλοῦ ἰδρωτός,
ὅποτε ἔγω τραγανὰ ὅταν ἤλιω ἀπλωμένα
ἐνδόξως ἐδοκίμασε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἐκράτει δὲ ὁ Θεόδωρος τοῦ κράτους τὸ τιμὸν
καὶ ὅλα ὅσας ἡμέρας τοῦ ἐπῆγαιναν Κορδόνι.

Τοιαυτὰ ἐσυμφώνησαν ὁ Σχοῦτας ἀπ’ ἐνός,
Διευθυντῆς τῆς εὐαγούς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς,
ὅπου γεννῆ πρὸς χάριν τοῦ αὐγὰ κι’ ὁ πετεινὸς
καὶ συμφορὰ σου ἂν μ’ αὐτὸν καὶ εἰς τάσπετα παίξῃ,
ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ μάννα εἰς τὰ δάνεια
κι’ ἐθάμβωσε μὲ θαύματα τοῦ; Τραπεζίτας σπάνια.

Κοντὰ δ’ εἰς ἄλλας ἀρετὰς μεγάλας καὶ μυρία
ἡ φύσις τὸν διέπλασε κι’ εἰς δωρεὰς γενναίων,
ἐκ τούτης δὲ ὁρμώμενος τῆς γενναιοδορίας
ἐγάρισε καὶ πρὸς ἡμᾶς ὅτ’ Φίληρον τὸ Νέον
οἰκόπεδον ἐκ πήγεον ἐξακοσίων τῶσων,
ὅπως ἀπολαμβάνωμεν τὴν θαλασσίαν δρίσων.

Διὸ κι’ ἐγὼ, τὸν δωρητὴν θερμῶς εὐχαριστῶν,
ποῦ κτηματίαν ἔκαμε κι’ ἔμενα σεβαστόν,
μὲ σάλπιγγας Τυρρηνικάς, μὲ βόμβαρδα καὶ κέρατα
σαλπικῶ πάσαν χάριν τοῦ ὅτ’ ἐς γῆς τὰ τετραπέρατα,

καὶ μὲ Δωρίας φρίμυγας τὴν δωρεάν τοῦ ψάλλω,
ἐλπίζων πῶς ἀργότερα θὰ μοῦ χρίσῃ κι’ ἄλλο.

Πρὸς δὲ ὁ κύριος Γρουθῆς, καὶ οὗτος ὄρων μεγάλως,
καὶ σχαγεῖται τοῦ; πολλοὺς μὲ τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος,
ποῦ μόνον μὲ τὸ βλέμμα του, τὸ διαγυῖς κι’ ἔξῃ,
καθυποτάσσει ἀριθμοὺς πεμπόλλους καὶ ποικίλους,
κι’ εἶναι τοῦ Σχοῦτα πάντοτε τὸ χερί τὸ δεξιὸν
καὶ εἰμπορεὶ κοντολογίᾳ νὰ πεταλώσῃ ψάλλους.

Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Φαδουλῆς, γαϊδουροκτηματίας,
μὲ τὴν μορφήν ἐλεεινὴν κι’ ὠχρὰν ἐξ ἀσιτίας,
τὰ μάλα κακοπληρωτῆς, ὀλίγον μακροχέρης,
καὶ κυνικὸς φιλόσοφος καὶ πρῶτος κλονιστής,
νόστια κι’ ἡμέραν προσπαθῶν νὰ εἴσῃ ἑνὰ τρόπον
ποῦ νὰ πλουτίσῃ καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ κάμῃ κόπον.

Συμβόλαιοι οἰκοδομῆς καὶ συμφωνοῖαι πληρωμῆς.

Ἡ νέα Οἰκοδομικὴ ἐκείνη Ἐταιρεία,
ποῦ ἀγαθὰ ὅτ’ Φίληρον ἐπέφερε κυρία,
διὰ τοῦ Προεδρεύοντος τοῦ Σχοῦτα ἀναλαμβάνει
νὰ κτίσῃ ἑνὰ Μέλαθρον ἰδίᾳ τῆς διαπάνης

μὲ δὴ γὰρ πατώματα καὶ τ' ἀναγκαῖα ἔλα
εἰς τὸν ἱππότην Φασουλῆν, ὅπου τοῦ πρέπει φέλα.

Ἵποχρεοῦται δὲ καὶ αὐτὸς τὸ σπῆτι νὰ πληρώνῃ
μὲ τὴν ἐν χρήσει μέθοδον τὴν χρεωλυτικὴν,
καὶ πρὶν περῆσαι οὐν θεῶ δέκα καὶ πέντε χρόνοι
νὰ μὴ ὀφείλῃ τίποτα ἑστὶν Οἰκοδομικὴν,
συμφωνῶς δὲ πρὸς τὰς ρυτμὰς καὶ ἐγγράφους συμφωνίας
νὰ προσπληρῶν ἑστὶν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας.

Ἄν δ' ὁ δεσπότης Φασουλῆς εἰς τὴν ροὴν τῶν χρόνων
καθυστερήσῃ ἔξαφνα καὶ μίαν δόσιν μόνον,
συνιστάμενη εἰς δραχμὰς ὑπερτριοκοσίας,
ἐκτίθεται τὸ σπῆτι τοῦ ἐπὶ δημοπρασίας,
καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον φιλόσοφος ἀκτέμων,
μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν νὰ κλινῇ ὁ παντλήμων.

Ἄν ὅμως ποῖς ἀπόσβεσι τοῦ χρόνου δὲν ἀρκέσῃ
τὸ τίμημα τὸ προσφερόν ἐν τῇ δημοπρασίᾳ,
ἢ Ἐταιρεία μονοῦ ἢ μὴ νὰ κατασχέσῃ
τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον αὐτοῦ περιουσίαν,
καὶ τὴν γαϊδάρα τὴν γνωστὴν, οὕσαν μὴ οὕσαν ἔχουσαν,
κηρύττουσα τὸν Φασουλῆν μουφλούζην καὶ ἀπεργέγγυν.

Ὁ Φασουλῆς, δεχόμενος τὰς ἄνω συμφωνίας,
ὕψεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ μέρους καὶ τοῦ ὅλου
νὰ μὴν πληρῶν ἑστὶν ἀρχὴν ἐκάστης τριμηνίας
καθὸ ἱππότης ἀγωγὴς ὀλίγων ἀμφοδύλων,
καὶ ἂν δώσῃ τόσα κατὰ τὴν προκαταβολικῶς
μὰ δὲν πιστεύει ἔπειτα νὰ εἶναι τακτικὸς.

Ἀναλαμβάνει ἑνταυτῷ καὶ ὑπόκειται προσέτι
οὐδέποτε μὲ πληρωμὰς ταύτη τοῦ νὰ ἰδρώσῃ,
ν' ἀφίγῃ νὰ παρέρχονται σωτηρίας τὰ ἔτη
καὶ ὁ Σχολῆς νάμιν βέβαιος πὸς τὰ τοῦ πληρώσῃ,
ὡς ποῦ καὶ καθὲς Σύμβουλος σφικτὸς τῆς Ἐταιρείας
ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῇ τῆς μεγαλοδορίας.

Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ καὶ τῶν συμβαλλομένων
συμφωνησάντων φανερά καὶ παραδεξαμένων,
ἀπεφασίσθη πάσα καὶ ὁρίσθη πρὸς τοὺς ἄλλους
νὰ βάλουν τὰ θεμέλια μετὰ πομπῆς μεγάλης,
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν κροτοῦσαν τηλεδόλων
ν' ἀναγγελθῇ τὸ γαγινὲς ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐορτὴ τῶν Θεμελίων μὲ πομπὴν καὶ μεγαλεῖον.

Ὁ ἥλιος ἀνέδυνε εἰς τὴν Ἀνατολὴν
ὅταν ὁ ῥέκτης Φασουλῆς φριμικῶς ἐφάνη,
ὅπισθεν τοῦ δ' ὁ Περικλῆς μ' ἐπίσημον στολὴν
ἀκολουθεῖ σωπηλὸς καὶ τὸν σταυρὸ τοῦ κνέει.
Οὐχ ἦν τὸν θὰ προστῆρμετο καὶ ὁ Ἀναξ εὐχαρίστως,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Αἰετ-λὲ-μπιν ἐπῆγε ἀνεπίστως.

Προσῆλθον δὲ ἀπόσκητοι καὶ ἄλλοι πατριῶται
καὶ τὸ τοῦ οἴκου σθένος ἐξετελίγη τότε,
ποῦ τὸ ἐπιλοτένησε γραφίς Θεοφίλα
μὲ τῆς χρυσῆς τοῦ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὸ σφρίγος,
ἐφ' ᾧ καὶ εὐχαριστήρια τοῦ χρεωστῶ πολλὰ
καὶ πᾶς πρὸς τοῦτον ἐκπινος μού φαίνεται ὀλίγος.

Πήρσαν καὶ ἄλλοι, ἐντριβῆς ἐν διαφόροις κλάδοις,
ὅπου τὸ σπῆτι μὲς αὐτοῦ τοῦ ἔχει γίνε παθός,
καὶ ὁ πᾶσαν τὴν μηχανικὴν εἰδὸς Σωτηριάδης,
ὀπολοῦζων ἀκριβῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
καὶ ἱσοχόμενος καὶ αὐτὸς τὸ σπῆτι σὺν τελεσίῳ
μακρῷ ἀλεξικέραυνον ἑστὶν Φασουλῆν νὰ δώσῃ.

Καὶ ὁ ἐργολάδος ἦν ἐκεῖ, ἀνάπτων καὶ φλεγόμενος,
ὁ Διλαβέρης δαλαδῇ, Ὁνοόφριος λεγόμενος,
ποῦ ἄλλος ἑστὶν οἰκοδομὴν τὴν τέχνην δὲν τὸν φθάνει,
ἂν καὶ ζητῇ τὸν ἅγιον Ὁνοόφριον νὰ κἀνῃ,
διὸ θεομῶς τὸν συνιστᾷ πρὸς πάντα κτηματίαν
ἡπλοῦσιον ἢ πάσῃ τῇ δεινῇ ἀρχηματίαν.

Ἀφού δὲ παρισκίασαν τὸ πᾶν μετὰ βοῆς
προσῆλθεν ἰψηλὸς παππᾶς καὶ ἡλιοκαῆς,
καὶ νὰ διαβάξῃ ἀρχιστε μὲ τόνον τὸ φαιτῆρι
ὅτε πολὺ ὀργήγορα, ὅτε πολὺ ἀργά,
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐδιείδασεν τὸν σπητινοκοκῆρη,
ὅπου θαρρεῖ μὲ ἀπαυταῖς πῶς βαρύνονται ταυγά.

Ψαλέντων δὲ ὡς ἐγγιστα τριῶν Εὐαγγελίων
ἡκούσθη σύγχυσις πολλὴ καὶ θόρυβος καὶ ἀντάρα,
καὶ ὁ Φασουλῆς κατέριψε ἐπὶ τῶν θεμελίων
μὴ σφάντζικα τοῦ Ὁθωνος καὶ μὴ χρυσὴ παντᾶρα,
καὶ ἀρπάσας ὡς φρενολήπτης τὸ πρὶ μικρὸ μὲρ τοῦ
τὸ ἔβαλ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ κἀμῃ τὸ νερὸ τοῦ.

Τότε δὲ τότε ἐσεισθήσαν τὰ πατρικὰ ἰδῶν
καὶ ἑκατοννοστήσαν τὰ τῶν Ἑλλήνων σκάφη,
ἐνθ' ὃ ἀντήγει ἐκ βροντῶν τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος
τῆς μεγαλοκρίτης ἀνιῶς καὶ ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος,
καὶ καθὲς πνεῦμα πονηρὸν ἐπῆγε κατὰ κράτος
καὶ ἐσφίγη κόκορας παχὺς καὶ νυχοποδαράτος.

Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ—φρικτὸν εἰπεῖν τῷ ὄντι!—
ἐξῆλθε δάκρυον πτερωτὸς χωρὶς κανένα δόντι
καὶ ἔβη πρὸς τὰ πέτρας δραμὸν τῆς πρωτεύουσας
καὶ ἀπὸ μακρὰν ἀντήγησε πτερῶν μεγάλων κτύπος,
ὡς ἄλλοι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς συγγραφῆς Μεδοσῶς
καλπαῖζον ἀνεπέδῃσαν ὁ περροφόρος ἱππός.

Φιλῶρας δὲ ὁ Φασουλῆς θερμῶς τὸ Εὐαγγέλιον
ἐπῆγε καὶ ἐστερεῖσε τὸν λίθον τὸν θεμελίον,
φονάζας δὲ «τετέλειται» καὶ βρυχηθείς ὡς λέων
ἐκτίππε μὲ δύναμιν ἐπὶ τοῦ λίθου τρίς,
καὶ τότε ἔβη ἐκ χωρᾶς καὶ ὁ Περικλῆς κλαίων
καὶ ὅλοι ἐκραύγασαν «Εὐάν καὶ ζήτω ἡ πατρίς».

Εὐχὴ τοῦ νοικοκύρη μετὰ τὸ πανηγύρι.

Φ.—Ὁ Μάλαρον ὀνομαστόν, ὁ προσφιλές μου κτῆμα,
ὀπλόμαρον καὶ ζοιστὸν τὴν ὄψιν καὶ τὸ σχῆμα,
ποῦ χεῖρ σ' ἐπιλοτένησε γενναῖα καὶ θεομῆ,
εἴθε νὰ γίνῃς τάχιιστα αἰτία καὶ ἀφορμῇ,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ λειτουργοῦν παντοῦ τῆς Ρωμιοσύνης
ὁ νόμος ὁ θεοπείσιος τῆς κοινοκτημοσύνης.

Εἴθε καθένος Μάλαρον εὐλόγως ν' ἀποκτῇ
χωρὶς νὰ βγάξῃ κἀλπίκο ἀπὸ τὸν μπεζικατᾶ,
εἴθε εἰς ταύτης τῆς ζωῆς τοῦ κλῆιδους καὶ σῶλους
νὰ λείψῃ καὶ τῆς κτῆσεως ὁ νόμος ὁ παράφρων,